

mi non requirit in litteris auocatoriis in prima instantia; sed sufficiat, quod supplicationes, per quas auocatio petitur à Sanctissimo; per ipsum propria manu subscribantur; Prima sic ait: *An causarum auocationes validae sint, si breuia Apostolica, que transmittuntur, manu propria Pontifici subscripta non sint?* Congregatio censuit, esse validas, cum sufficiat, ipsas supplicationes, super quibus breuia conficiuntur, manu Pontifici esse signatas. Et iterum declaratio alia, in hæc: *An causarum auocationes, comissionesque minus validas, aut contra decretum Concilij, capitul. 20. session. 24. indicari debeant ex eo, quod breuia Apostolica, que ad partes transmittuntur, manu propria Sanctissimi subscripta non sint, an vero sufficiat ipsas supplicationes, & comissiones, super quibus breuia conficiuntur, manu Papæ signatas, & subscriptas esse?* Congregatio censuit, satisfactum esse decreto, si ipsa supplicatio, & commissio, super qua breue fabricatur, manu Sanctissimi suscripta sit, &c. Quas declarationes latius excoenamimus hac 2. part. capitul. 6. à num. 44. & sequentibus, versiculo, Atque aduertendum tamen est, quod hæc subscriptio, &c. (Sed an Senatus dubitet de fide harum declarationum, latius examinatur infra §. 5.)

Igitur si in breuius ac litteris auocatoriis non subscribitur Sanctissimus, nec in eis de eius subscriptione mentio fiat ex supradictis, si dubitatur, aut opponitur de hoc requisito & forma substantiali, & eius defectu, omnino debet impetrans docere de ea per ostensionem supplicationis subscriptæ propria manu Sanctissimi, aliter enim litteræ ipsæ iudicari non debent, nisi pro simplici auocatione defectuosa formæ à Concilio Tridentino requisitiæ, ac per consequens interim dam de ea non apparet, effectum suum auocatum operari non possunt, cum habeant iuris resistentiam.

Validissimis adhuc moueor fundamentis; tunc litteris fides maximè adhibenda in iis, que in ea continentur, non tamen in non lectis in eisdem, nec expressis, prout latissimè deduximus post magnam Doctorem catenam, & doctrinarum, in tractatu de Regia protectione 4. p. capitul. 8. à num. 46. cum multis sequentibus, vnde ortam habet vulgare axioma, de quo non cantat instrumentum, nec ego cantabo.

Deinde cum subscriptio propria manu Sanctissimi in auocatoriis comissionibus sit qualitas fundamentalis præcisa & necessaria auocationis; debet qui intentionem suam fundat in ea, omnino probare; glossa recepta in l. si verò §. qui pro rei qualitate ff. qui satisfacere cogantur, Menoch. conf. 301. num. 10. & de præsumpt. lib. 2. præsumpt. 49. Couart. variar. resolution. lib. 2. cap. 6. num. 2. Gutierrez de iuramento confirmatorio 1. part. capitul. 1. num. 22. & practicarum. lib. 5. quæst. 40. Brun. à Sole in locis commun. verb. Qualitas 6. Farinac. in practico. crimin. quæst. 1. num. 23. Marius Antonin. variarum resolution. lib. 2. resol. 48. num. 12. Imò tunc debet in specie hanc qualitatem fundamentalem probare, Rota vt per Farinac. in posthum. tom. 2. decis. 645. num. 2. Seraphinus decis. 332. num. 1. & 2.

Imò qualitas que dat fundamentum iurisdictioni in primis, & ante omnia probanda erit, aliàs nulliter & absque illa procedit iudex. Nos

post plurimos Doctores in tractatu de Regia protectione, 1. part. capitul. 2. num. 67. & capitul. 2. §. 5. num. 52. & num. 58. & 2. part. capitul. 4. n. 43. & 44. cum seqq. quibus diximus, quod qualitas attribuens iurisdictionem prius debet constare, alios quam plurimos citauimus infra hoc cap. §. 4. à num. 36.

Sed subscriptio propriæ manus Sanctissimi est qualitas & formalis, & essentialis, quæ fundatur auocatoria commissio in prima instantia, iuxta textum expressum in cap. causa omnes 20. de reformation. session. 24. Et sit qualitas à dispositione seu lege requisita, quæ ante omnia debet probari, Rota vt per Farinacium in posthum. tom. 2. decisio 50. num. 12. in fin. Augustinus Barbosa axioma, 20. num. 2. qui num. 1. post plurimos probat, quod partis allegatio non facit ius, textus in cap. dilectus 34. de prebendis, & actor, quod affuerat probare debet, l. actor quod auferatur, C. de probation.

Deinde quoniam Ordinationum iurisdictioni habet iuris assentiam, cap. cum persone in fin. vbi notant omnes de privilegijs, lib. 6. consequente, de officio Ordinarij, cap. cum Episcopo, eadem tit. lib. 6. cap. omnes Basilea 17. q. 7. Ex qua sola sua potestas probatur & conferatur, & pluries determinauit Rota vt per Marefcotum variar. resolut. lib. 1. cap. 11. à principio, & impetranti rescipitur, & vt alius in prima instantia cognoscat; ius ipsum resistit ex sepe relato Trident. dist. cap. 20. Atque idè non solum debet subscriptione probari; sed imò fortiori atfringit probatione, vt late videre est ex ipso Marefcoto præ totum cap.

Et quia quando actus regulariter est prohibitus (provt est commissio & auocatoria ab Ordinario in prima instantia) & in aliquo casu, & ob aliquam causam permissus, debet ipsa causa exprimi & verificari, plurimos citauimus in tractatu de Regia protectione, 4. part. capitul. 3. à num. 44. cum sequentibus. Idè cum illa comissiones ob subscriptionem Sanctissimi sint permissæ; debet de ea impetrans docere, vt effectum suum auocatum valeant operari, & facit quod dicitur non præsumi pro iudice in casibus in quibus regulariter non habet aliquam potestatem, nisi in certo casu, Alciatus de præsumptionibus, præsumptione 9. num. 27. Parparatus in leg. 1. num. 548. ff. de officio eius, sequitur Mascard. de probationib. conclusio. 95. 1. num. 9.

catio, atque possit impediri remissio Ordinario in Senatu petita, maxime cum illi, cuique commissio ius ipsum resistat. Non enim suæ simpliciter affirmationi & allegationi, interuenisse subscriptionem standum est, nec fides danda, nisi probauerit, quia idem est nihil allegare, vel allegare & allegatum non probare, l. 1. in principio, iuncta glossa verbo, Decenter, ff. de dilationibus, Bald. in questione de schismatibus, num. 2. post titulum de edicto Diui Adriani rollend. Rolandus à Valle consil. 35. num. 10. & num. 20. lib. 1. Cardinalis Tufchus practicarum litteræ A. conclusio. 117. num. 19. Pedemontan. decisio 50. num. 12. in fin. Augustinus Barbosa axioma, 20. num. 2. qui num. 1. post plurimos probat, quod partis allegatio non facit ius, textus in cap. dilectus 34. de prebendis, & actor, quod affuerat probare debet, l. actor quod auferatur, C. de probation.

Deinde quoniam Ordinationum iurisdictioni habet iuris assentiam, cap. cum persone in fin. vbi notant omnes de privilegijs, lib. 6. consequente, de officio Ordinarij, cap. cum Episcopo, eadem tit. lib. 6. cap. omnes Basilea 17. q. 7. Ex qua sola sua potestas probatur & conferatur, & pluries determinauit Rota vt per Marefcotum variar. resolut. lib. 1. cap. 11. à principio, & impetranti rescipitur, & vt alius in prima instantia cognoscat; ius ipsum resistit ex sepe relato Trident. dist. cap. 20. Atque idè non solum debet subscriptione probari; sed imò fortiori atfringit probatione, vt late videre est ex ipso Marefcoto præ totum cap.

Et quia quando actus regulariter est prohibitus (provt est commissio & auocatoria ab Ordinario in prima instantia) & in aliquo casu, & ob aliquam causam permissus, debet ipsa causa exprimi & verificari, plurimos citauimus in tractatu de Regia protectione, 4. part. capitul. 3. à num. 44. cum sequentibus. Idè cum illa comissiones ob subscriptionem Sanctissimi sint permissæ; debet de ea impetrans docere, vt effectum suum auocatum valeant operari, & facit quod dicitur non præsumi pro iudice in casibus in quibus regulariter non habet aliquam potestatem, nisi in certo casu, Alciatus de præsumptionibus, præsumptione 9. num. 27. Parparatus in leg. 1. num. 548. ff. de officio eius, sequitur Mascard. de probationib. conclusio. 95. 1. num. 9.

Ac propterea cum ex breuib; aut litteris auocatoriis non appareat hæc forma subscriptionis; omnino debet impetrans de ea docere in Senatu, que tunc apparere dicitur, cum de supplicatione ipsa originali subscripta propria manu Sanctissimi docerit, siquidem constantissimum est in Romana Curia, quod quoties allegatur diuersitas, aut contrarietas inter Bullas, aut litteras expeditas, & supplicationem signatam seu subscriptam, debet exhiberi & præsentari supplicatio subscripta, vt ea deatetur defectus Bullarum & litterarum expeditarum, vel quando necessaria est inspectio signaturæ, qua fuerit supplicatio subscripta.

Quam conclusionem probant multi, Alphonfus, Soto, Antiquus glossator. in regula Cancellariæ 25. aliàs 26. Pauli V. de non iudicando iuxta formam supplicationum, sed litterarum expeditarum, per quam à principio dicit, &

Doctores etiam citandi; quod licet iuxta supplicationem non sit iudicandum, sed per litteras desuper expeditas, tamen num. 14. limitat, quando litteris opponatur aliter expeditas fuisse, quam sit in supplicatione contentum, quia tunc supplicatio producit coram iudice, vt defectus detegatur; quem sequitur post Rebuffum, & Mandosium Ioannes à Cochier eius glossator, super eadem Regula, fol. 267. sub num. 33. ibi: Tercio limita, si signatura discrepat à Bulla, crederetur enim signatura, quoad circumstantias gratia, purâ temporis, vel qualitatis, Mandosium hic, quæst. 9. &c. probant etiam Rota decis. 332. licet Romana 27. de rescriptis in nouis, Vuamius consil. 2. 11. num. 5. tom. 10. & iterum ipse Cochier post alios ibidem, dist. num. 33. in fine, ibi: Denique aduerte, regulam hanc non procedere, quando litteræ sunt expeditæ, & discordant à supplicatione, vt fuit decisum in Actina Commenda 19. Ianuarij 1597. coram Illustrissimo Cardinale Seraphino teste Farinacio, decis. 455. num. 5. part. 2. diuersorum.

Et quod quando sit necesse discernere, & constare per quam signaturam sit expeditæ litteræ, an per signaturam per fiat, an per concessam; sit producenda supplicatio ipsa signata & subscripta, vt deducatur per quam signaturam fuerint expeditæ, cum ex ipsis litteris non appareat, nec aliter apparere queat; & probat singulatiter Quintilianus Mandosius in Regul. Cancell. 33. designatur. per fiat & concessam, quæst. 1. prope finem, sub num. 2. in hæc: Ad Reueren. autem D. D. de Rota, vel alios iudices competentes spectat regulam hanc executioni mandare; hoc modo videlicet; quod productis Bullis hinc inde, ac supplicationibus super quibus litteræ expeditæ fuerunt, discernant, que expeditæ sint super gratiam per fiat, & que super gratiam per concessam, & si sub eadem data illas approbauerint, & canonizauerint, has vero super gratiam per concessam reiiciant, & reiiciendas non suffragari in vim huius regula, & eius mentis discernant, & declarabunt; & hoc iure vrimur, & hæc est vera & inconcussa praxis Romana Curia: & licet glossa in fine, in hac opinione inclinare videatur, tamen ius, que diuersis in locis adducit, sibi ipsi non constat nec viam rectam respondeat vni contrario, quod satis obitare videbatur inuenire potuit, obstaculum erat regula de non iudicando iuxta formam supplicationis, cui breuiter respondeo, quod regula illa non obstat, nec procedit, quando supplicatio producit pro declaratione litterarum, & ad probandum circumstantias & qualitates gratia, prout per Sarnier in 7. quæst. & per me in 9. quæst. per totam dictæ regula, & in alijs casibus etiam (eadem regula non obstante) prodessit seu probat, quos persequor in diuersis, quibus dicta regula, &c. Quod & idem probat expressè post Rebuffum ipse Ioannes à Cochier in regula 31. aliàs 33. de signatura per fiat præferenda habenti signaturam per concessam, folio 319. in hæc: Illa non obstat nec procedit quando supplicatio producit pro declaratione litterarum, & ad probandas circumstantias, & gratia qualitates, & an illa sit per fiat, an per concessam; idèque bonum est, inquit Rebuffus in praxi in 2. part. signaturæ, num. 13. producere signaturam, alioquin ex Bulla renore dignosci non potest, &c. Et dat cautelam, vt quis tam Bullam, quam signaturam producat, ibidem in hæc: Vnde

